

**Административни споразум о начину примене Конвенције о социјалном осигурању
између Социјалистичке Федеративне Републике Југославије и Краљевине Холандије,
потписане у Београду 11. V 1977.*г.**

* Административни споразум о примени Конвенције о социјалном осигурању с Холандијом закључен је 16. маја 1977. године у Београду. Споразум није објављен у службеном гласилу СФРЈ, и ступио је на снагу и примењује се од 1. априла 1979. године, односно од истога дана када је ступила на снагу и Конвенција.

Сходно члану 17. став 2, члану 35. став 1. и члану 36. Конвенције о социјалном осигурању између Социјалистичке Федеративне Републике Југославије и Краљевине Холандије, потписане 11. маја 1977. год. у Београду (у даљем тексту: Конвенција), југословенски и холандски надлежни органи, и то:

Председник Савезног комитета за рад и запошљавање у име Савезног комитета за рад и запошљавање

и

Холандски министар за социјалне послове и холандски министар за здравство и заштиту човекове средине, заједнички су донели следеће одредбе:

Део I ОПШТЕ ОДРЕДБЕ

Члан 1.

За сврхе примене овог споразума изрази дефинисани у члану 1. Конвенције имају значење које им је дато у том члану.

Члан 2.

За сврхе примене овог споразума "органи за везу" су:

1. са холандске стране:

а) за давања у натури за случај болести и материнства - "Ziekenfondsraad" (Савет благајни болесничког осигурања) у Амстелвеен-у;

б) за старосне и породичне пензије, као и за додатак на децу - "Sociale Verzekeringsbank" (Банка социјалног осигурања) у Амстердаму;

ц) за све друге случајеве - "Gemeenshappelijk Administratiekantoor" (Заједнички биро за администрацију) у Амстердаму,

2. са југословенске стране:

а) за давања за случај болести или материнства - Савез заједница здравственог осигурања Југославије;

б) за давања из пензијског и иивалидског осигурања, породична давања и давања за случај незапослености - Савез заједница пензијског и инвалидског осигурања Југославије;

ц) за додатке на децу: заједничка служба Савеза заједница здравственог осигурања Југославије и Савеза заједница пензијског и инвалидског осигурања Југославије.

Члан 3.

1. У случају предвиђеном у члану 8. тачка а) Конвенције, ниже наведени орган земље чије се законодавство и даље примењује, издаје раднику, на његов захтев, уверење о упућивању на рад којим се потврђује да радник и даље подлеже законодавству те земље.

2. Уверење издаје:

у Холандији - "Sociale Verzekeringsraad" (Савет социјалног осигурања) у Хагу;

у Југославији - надлежна заједница здравственог осигурања радника.

3. То уверење треба, ако је потребно, да поднесе лице које послодавац одреди у другој земљи, уколико такво лице постоји, уколико такво лице не постоји, уверење подноси сам радник.

4. Кад више радника истовремено напушта земљу редовног места рада да би заједно радили у другој земљи и вратили се истовремено у прву земљу, за све раднике је довољно једно уверење.

Члан 4.

Радник који користи право избора према члану 9. став 2. Конвенције треба да преко свог послодавца о томе обавести орган земље за чије се законодавство определио, назначен у члану 3. став 2. Поменути орган о томе обавештава орган друге земље.

Избор почиње да важи на дан ступања на снагу Конвенције или на дан ступања радника на рад у дипломатско или конзуларно представништво или у личну службу члана дипломатског или конзуларног представништва.

Део II ПОСЕБНЕ ОДРЕДБЕ

Глава I.

Давања за случај болести и материнства

Члан 5.

За сврху примене ове главе, изрази "установа пребивалишта" и "установа места боравка" означавају:

А. у Југославији:

- заједницу здравственог осигурања радника, надлежну за место пребивања или боравка;

Б. у Холандији:

- за давања у натури: "Ziekenfonds" надлежан за место пребивања и "Algemeen Nederlands Onderling Ziekenfonds", (Општа холандска заједница за здравствено осигурање) у Утреху у случају привременог боравка;

- за давање у новцу: "Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging" (Ново опште професионално удружење) у Амстердаму.

Члан 6.

1. Да би се могао користити правом на сабирање периода осигурања у случајевима предвиђеним у члану 11. став 1. Конвенције, радник је дужан да надлежној установи земље у коју је дошао поднесе потврду о периодима осигурања навршеним према законодавству које се на њега примењивало непосредно пре његовог последњег уласка у прву земљу.

2. Потврду издаје на захтев радника:

а) за периоде осигурања навршене у Холандији, професионално удружење у које је учлањен његов последњи послодавац у Холандији. Међутим, ако је радник био осигуран само за давања у природи, потврду издаје болесничка благајна код које је последњи пут био осигуран.

б) за периоде остварене у Југославији, надлежна заједница здравственог осигурања радника.

Ако радник не поднесе потврду, надлежна институција је тражи од надлежне институције друге земље.

3. Уколико је радник из члана 12. став 1. Конвенције за себе или неког члана породице стекао право на протезу, веће помагало или на друга значајнија давања у природи од стране надлежне институције земље у којој је последњи пут био осигуран пре уласка у другу земљу, ова давања пружају се о трошку поменуте институције, чак и уколико се пружају након његовог одласка.

Члан 7.

Да би остварио право на давања у природи, радник из члана 12. став 2. Конвенције, подноси захтев институцији пребивалишта. Ова институција од надлежне институције тражи потврду да радник има право на давања у природи и изјаву да трошкови тих давања падају на терет надлежне институције. У потврди је назначено и најдуже трајање пружања тих давања.

Члан 8.

1. Да би стекао право на давања у природи, укључујући, у случају потребе, и хоспитализацију, за време привременог боравка на територији земље која није надлежна, радник из члана 13. став 1. Конвенције подноси институцији места боравака потврду да има право на поменута давања у природи издату од стране надлежне

институције, по могућству пре почетка привременог боравка на територији друге земље. Ова потврда назначује између осталог и време за које се ова давања могу исплаћивати. Ако радник не поднесе поменуту потврду, институција места боравка тражи је од надлежне институције.

2. Одредбе претходног става аналогно се примењују и на чланове породице за време њиховог привременог боравка на територији земље која није надлежна.

3. Одредбе става 1. примењују се и у случајевима из члан 8. тачка а) и прве реченице тачке б), и члана 9. став 2. Конвенције.

Члан 9.

1. У случају болничког лечења, у случајевима из члана 12. став 2. и члана 13. става 1. и 6. Конвенције, институција места пребивања или боравака обавештава надлежну институцију, што је пре могуће, о датуму пријема у болницу или другу здравствену установу, вероватном трајању болничког лечења и датуму отпуштања.

2. У циљу добијања дозволе потребне за остваривање давања из члана 13. став 4. Конвенције, институција места пребивања односно боравака подноси захтев надлежној институцији.

Када ова давања треба, у изузетно хитним случајевима, пружити без дозволе надлежне институције, институција места пребивања или боравака одмах обавештава поменуту институцију. Надлежни органи за везу утврђују списак давања на која се примењују одредбе члана 13. став 4. Конвенције.

Члан 10.

1. Да би сачувао право на давања у природи у земљи новог пребивалишта, радник из члана 13. став 2. Конвенције обавезан је да установи новог пребивалишта поднесе потврду да му надлежна установа дозвољава да сачува право на давања и након промене пребивалишта. У тој потврди поменута установа, по потреби назначује максимално трајање давања у природи према законодавству које она примењује. Надлежна установа може после промене пребивалишта радника, а на његов захтев или на захтев установе новог пребивалишта, да изда потврду, уколико та потврда из оправданих разлога није могла бити издата раније.

2. На давања у природи која пружају установе новог пребивалишта, аналогно се примењују одредбе члана 9.

Члан 11.

1. Да би користили право на давање у натури у земљи пребивалишта, чланови породице из члана 14. став 1. Конвенције треба да се пријаве код установе пребивалишта, подносећи као доказ:

а) потврду о праву радника на давање у натури коју је на његов захтев издала надлежна установа. Та потврда важи све док надлежна установа не обавести установу пребивалишта о поништењу потврде;

б) документа која се према законодавству земље пребивалишта нормално захтевају за пружање давања у натури члановима породице.

2. Установа пребивалишта обавештава надлежну установу о томе који чланови породице имају право на давања у натури према законодавству које примењује прва установа.

3. Радник и чланови његове породице дужни су да обавесте установу пребивалишта чланова породице о свакој промени положаја чланова породице која би могла изменити њихово право на давања у натури, а посебно о напуштању или промени радног места радника, односно промени пребивалишта или места боравка радника или чланова породице.

4. Установа пребивалишта сарађује с надлежном установом која намерава да поднесе регресни захтев против корисника који је бесправно добијао давања.

Члан 12.

1. Да би се користио правом на давања у натури у земљи пребивалишта, корисник пензије из члана 16. став 2. Конвенције дужан је да се пријави код установе пребивалишта и да поднесе потврду надлежне југословенске установе, односно "Ziekenfondsraad" - а да корисник пензије, као и чланови његове породице имају право на давања у натури. Орган који је издао потврду доставља дупликат те потврде "Ziekenfondsraad"-у, односно савезу заједница здравственог осигурања радника дотичне републике односно аутономне покрајине.

2. Корисник пензије дужан је да обавести установу пребивалишта о свакој промени у положају која би могла утицати на промену његовог права на давања у натури, а нарочито о обустави или укидању његове пензије и о свакој промени његовог пребивалишта, или пребивалишта чланова његове породице.

3. Орган који је издао потврду обавештава "Ziekenfondsraad" односно савез заједница

здравственог осигурања радника дотичне републике или аутономне покрајине о истеку права корисника пензије на давања у натури.

Члан 13.

На давања у натури која се пружају корисницима пензије и члановима њихових породица за време привременог боравка из члана 16. став 3. Конвенције, аналогно се примењују одредбе члана 8. и 9.

Члан 14.

1. У случају да се формалности предвиђене у члану 8. нису могле обавити за време привременог боравка, трошкове којима се корисник пензије изложио надокнађује на његов захтев надлежна установа по тарифама установе места боравка.

2. Установа места боравка дужна је да надлежној установи на њен захтев, пружи неопходна обавештења о тим тарифама.

Члан 15.

1. Да би остварио право на давања у новцу према холандском здравственом осигурању за неспособност за рад до које је дошло док се налазио на југословенској територији, радник подноси захтев установи места боравка, прилажући и лекарски налаз. Та установа доставља захтев и лекарски налаз холандској надлежној установи. У лекарском налазу се назначавља датум почетка неспособности за рад, дијагноза и вероватно трајање неспособности за рад.

2. Да би остварио право на давања у новцу према југословенском здравственом осигурању за неспособност за рад до које је дошло док се налазио на холандској територији, радник подноси захтев „Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging" - и која о томе обавештава југословенску надлежну установу.

Члан 16.

1. Установа места боравка врши медицинску и административну контролу према поступку који примењује за своје сопствене осигуранике.

2. Налаз лекара, односно лекарске комисије, који садржи мишљење о неспособности за рад, дијагнозу и вероватно трајање неспособности установе места боравка доставља у затвореном омоту надлежној установи.

3. У случају да лекар, односно лекарска комисија, утврди да је радник поново способан за рад, установа места боравка о томе одмах извештава радника и доставља дупликат дописа

надлежној установи, прилажући налаз лекара, односно лекарске комисије.

Члан 17.

1. Радник подлеже прописима о административној контроли установе места боравка.

2. Када установа места боравка утврди да радник крши прописе о административној контроли, она о томе одмах извештава надлежну установу, назначујући природу прекршаја и какве би биле уобичајене последице тог прекршаја да се радило о њеном осигуранику.

Члан 18.

Надлежна установа исплаћује кориснику давања у новцу на одговарајући начин, између осталог међународном поштанском упутницом. ~~Ако~~ Уколико се сложи с тим то давање може исплатити и установа места боравка о трошку надлежне установе. У том случају, надлежна установа доставља установи места боравка одобрење за исплату, назначујући износ давања, рок њиховог пружања и максимално трајање тог пружања.

Члан 19.

1. Стварни износ трошкова давања у натури пружених сагласно чл. 12. став 2, члан 13. став 1, 2 и 6. и члан 16. став 3. Конвенције, надлежне установе надокнађују, према књиговодственим резултатима, установама које су их пружале.

2. За сврхе накнаде, не могу се узети тарифе више од оних које се примењују на давању у натури пружена радницима према законодавству које примењује установа која пружа давања из првог става овога члана.

Члан 20.

1. Трошкови давања у натури пружених према члану 14. став 1. Конвенције, утврђују се паушално за сваку календарску годину.

2. Паушални износ који дугују холандске установе утврђује се тако што се просечни годишњи трошкови по члану породице у републици или аутономној покрајини помноже са просечним годишњем бројем чланова породице (у тој републици или аутономној покрајини) које треба урачунати. Износ просечних годишњих трошкова по члану породице у републици или аутономној покрајини једнак је просеку трошкова укупних давања у натури пружених од стране установе у тој републици или аутономној покрајини

укупном броју осигураника који подлежу југословенском законодавству.

3. Паушални износ који дугују југословенске установе утврђује се тако што се просечни годишњи трошкови по члану породице помноже са просечним годишњим бројем чланова породица који се узимају у обзир. Износ просечних годишњих трошкова по члану породице једнак је просеку трошкова укупних давања у натури пружених од стране холандских установа свим осигураницима који подлежу холандском законодавству.

Члан 21.

1. Трошкови давања у натури пружених према члану 16. став 2. Конвенције процењују се паушално за сваку календарску годину.

2. Паушални износ се добија тако што се просечни годишњи трошкови (за Југославију по републикама и аутономним покрајинама) по кориснику пензије и члану његове породице помноже просечним годишњим бројем (у Југославији по републикама и аутономним покрајинама) подељено просечним годишњим бројем корисника пензије и чланова њихових породица који се узимају у обзир.

3. Износ просечних трошкова по кориснику пензије и члану породице тог корисника једнак је за сваку републику и аутономну покрајину Југославије у просеку по кориснику пензије односно по члану породице, трошкова укупних давања у натури које пружају установе у тој републици и аутономној покрајини свим осигураницима који подлежу југословенском законодавству.

4. Просечни износ трошкова по кориснику пензије и члану породице једнак је, за Холандију, просеку - по кориснику пензије односно члану породице тог корисника - трошкова укупних давања у натури које пружају холандске установе свим осигураницима који подлежу холандском законодавству.

5. Код примене ставова 1, 2. и 4. овога члана могу се вршити посебни обрачуни у зависности од старосне групе којој припадају корисници пензије.

Члан 22.

1. Накнада предвиђена у члану 17. Конвенције исплаћује се преко органа за везу (за Југославију по републици и аутономној покрајини).

2. Органи из претходног члана могу се сагласити да износи из чл. 20. и 21. буду

увешани за одређени проценат за административне трошкове.

3. За примену одредаба чланова 19. до 21. органи из овога члана могу да склапају споразуме о исплаћивању аконтације.

Глава II

Инвалидност, старост и смрт (пензија) Подношење захтева и поступак у вези са њима

Члан 23.

1. Радник или надживели члан породице радника са пребивалиштем у Југославији односно у Холандији, који поставља захтев да му се призна право на одређено давање према законодавству друге земље или обе земље подноси захтев надлежној установи земље у којој има пребивалиште.

2. Када дотично лице има пребивалиште на територији треће земље, дужно је да поднесе захтев надлежној установи земље под чијим је законодавством било осигурано последњи пут.

3. Холандска установа надлежна за давање за случај неспособности за рад према члану 18. став 3. Конвенције је:

"Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging" у Амстердаму.

4. Захтев се подноси на обрасцима предвиђеним законодавством земље којој се подноси, према претходним ставовима овога члана.

5. Подносилац захтева у свом захтеву треба да назначи, уколико је то могуће, установу или установе две земаље код којих је био осигуран. Он треба осим тога да пружи сва друга обавештења која надлежна установа тражи у специјалним обрасцима предвиђеним у ту сврху.

6. Установа, осим установе из става 1. или 2. овога члана, која је добила захтев, дужна је одмах да га проследи установи из става 1. или 2. овог члана, назначивши датум подношења захтева. Овај датум се сматра датумом подношења захтева последњој установи.

Члан 24.

1. За поступање по захтевима за давања, надлежне установе две земаље користе образац за везу. Тај образац садржи између осталог и извод и рекапитулацију периода осигурања које је осигураник навршио према законодавствима која су се на њега примењивала.

2. Достава поменутог обрасца надлежној установи друге земље замењује доставу правдајућих докумената.

Члан 25.

1. Надлежна установа земље пребивалишта уноси у образац предвиђен у претходном члану периоде осигурања навршене према законодавству које она примењује, а затим доставља два примерка тог обрасца надлежној установи друге земље.

2. Та установа допуњује образац, назначујући:

а) периоде осигурања навршене према законодавству које она примењује;

б) износ давања на која има право према законодавству које та установа примењује, с обзиром на одредбе поглавља 2, Дела III Конвенције;

ц) износ давања на које би подносилац имао право без примене одредаба чланова 18. и 19. Конвенције, према законодавству које она примењује.

3. Установа из претходног става враћа један примерак тако попуњеног обрасца установи пребивалишта, прилажући два примерка коначне одлуке, као и упут о правном леку.

Члан 26.

У случају да дође до закашњења, надлежна установа земље пребивалишта исплаћује заинтересованом лицу аконтацију чији је износ најприближнији коначном обрачуна у смислу одредаба Конвенције.

Члан 27.

1. У случају да надлежна установа земље пребивалишта установи да тражилац има право да се на њега примене одредбе члана 22. Конвенције, она одређује додатак на који тражилац има право сходно поменутим одредбама.

2. За примену одредаба члана 22. Конвенције, износи изражени у разним националним валутама мењају се према званичном курсу који важи на дан када се те одредбе примењују.

Члан 28.

1. Надлежна установа земље пребивалишта обавештава тражиоца о донетим одлукама једном рекапитулативном нотом, састављеном на језику тражиоца, уз коју су приложене одлуке које су донеле поменуте установе.

Тај извод садржи такође упут о правном леку предвиђен законодавствима две земаље. Рок за подношење жалбе почиње да тече од дана кад је тражилац примио рекапитулативну ноту.

2. Надлежна установа земље пребивалишта затим информише надлежну установу друге земље о дану обавештења тражиоца прилажући по један примерак своје сопствене одлуке и рекапитулативне ноте.

Исплата давања

Члан 29.

1. Ако надлежна установа утврди да тражилац има право на давања према законодавству које она примењује, без потребе позивања на одредбе члана 18. Конвенције, она му одмах исплаћује привремена давања. Приликом коначног решавања захтева за остварење давања, заинтересоване установе врше обрачун према одредбама члана 43. Конвенције.

2. Ако установе обе земље могу применити претходни став, привремена давања исплаћује само установа пребивалишта. Та установа о томе што пре обавештава установу друге земље.

3. У случају када се привремена давања исплаћују према одредбама претходних ставова, члан 26. се не примењује.

Члан 30.

Установа једне земље исплаћује давање корисницима са пребивалиштем у другој земљи непосредно и у роковима предвиђеним законодавством које она примењује. Заостала давања исплаћују се надлежној установи земље пребивалишта.

Члан 31.

Надлежне установе обе земље могу да траже, било непосредно од корисника било преко надлежне установе земље пребивалишта, уверење о животу и изводе из матичних књига, као и остала документа неопходна за утврђивање права на очување давања.

Глава III

Незапосленост и додаци на децу

Члан 32.

1. Да би се могао користити неком од одредаба, чланова 31. и 35. Конвенције, заинтересовано лице је дужно да надлежној установи поднесе потврду о периодима које треба узети у обзир, уколико је то неопходно да би се допунили периоди навршени према законодавству које примењује та установа.

2. Потврду издаје на захтев заинтересованог лица установа код које је последњи пут било

осигурано у другој земљи. Уколико лице не поднесе потврду, надлежна установа тражи је од дотичне установе.

Члан 33.

Лице које поднесе захтев за додатке на децу која имају пребивалиште или се одгајају у земљи која није надлежна, дужно је да поднесе уверење о породичном стању које издаје надлежни орган те земље. Што се тиче осталих докумената који су потребни, аналогно се примењује члан 31.

Члан 34.

1. Додаци на децу исплаћују се сагласно модалитетима законодавства које се примењује и то у роковима предвиђеним тим законодавством.

2. Уколико лице коме се исплаћују додаци не користи ове додатке за издржавање деце, надлежна установа исплаћује поменуте додатке, са ослобађајућим дејством, правном или физичком лицу које се стара о деци на захтев и преко органа за везу.

Део III

РАЗНЕ ОДРЕДБЕ

Члан 35.

1. У случајевима из чл. 11, 18, 19, 31. и 33. Конвенције, периоди осигурања навршени према законодавствима једне и друге земље сабирају се ако је то неопходно за стицање, очување или поновно стицање права на давања, као и за израчунавање давања, према следећим правилима:

а) када се период осигурања навршен по основу обавезног осигурања према законодавству једне земље поклапа са периодом оствареним по основу добровољног или факултативног осигурања настављеним према законодавству друге земље, узима се у обзир само први период,

б) када се период осигурања - под условима да то није с њим изједначен период - остварен према законодавству једне земље, поклапа с изједначеним периодом према законодавству друге земље, узима се у обзир само први период.

ц) период изједначен према законодавствима обе земље чије је законодавство било последње које се обавезно примењивало на осигураника пре поменутог периода; у случају да се на осигураника није обавезно примењивало законодавство једне

земље пре поменутог периода, тај период узима у обзир надлежна установа земље чије се законодавство обавезно примењивало на њега први пут после поменутог периода.

д) у случају да се време у којем су извесни периоди осигурања навршени према законодавству једне земље не може тачно утврдити, претпоставља се да се ови периоди не поклапају са периодима оствареним према законодавству друге земље и узимају се у обзир, уколико је то потребно.

2. У случају да се према тачци а) става 1. овога члана, периоди осигурања навршени по основу добровољног или факултативног осигурања настављеног према законодавству једне земље у области инвалидског, старосног осигурања и осигурања за породичне пензије не узимају у обзир, доприноси из тога периода биће намењени увећању давања која се одређују поменутим законодавством.

Члан 36.

1. Административна и медицинска контрола прималаца давања према југословенском законодавству, који бораве или имају пребивалиште у Холандији, врши се на захтев надлежне установе преко:

а) надлежне установе ако се ради о давањима за инвалидност; међутим, уколико холандска страна не дугује никаква давања за инвалидност, преко "Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging".

б) "Nieuwe Algemene Bedrijfsvereniging" за давања из осигурања против несреће на раду.

ц) "Sociale Verzekeringsbank", ако се ради о другим давањима у новцу.

2. Административна и медицинска контрола прималаца давања - осим давања за случај болести и материнства према холандском законодавству - који имају пребивалиште или бораве у Југославији, врши се на захтев надлежне установе, преко надлежних заједница пензијско-инвалидског осигурања република и аутономних покрајина.

3. Међутим, свака надлежна установа и даље може наложити да лекар кога она изабере изврши преглед примаоца о њеном трошку и прописати мере у циљу очувања и побољшања здравља и радне способности корисника давања.

4. При утврђивању степена инвалидности, установе сваке земље узимају у обзир медицинске налазе и обавештења административне природе која су сакупили установе друге земље.

Члан 37.

У случају да контрола из члана 36. овога споразума покаже да је прималац давања запослен, да располаже средствима која прелазе утврђену границу или да је поново почео да ради, установа места боравка или пребивалишта дужна је да о томе извести надлежну установу која је захтевала контролу. Тај извештај садржи обавештења која је тражила надлежна установа, посебно природу обављеног посла, износ зараде или средстава којима је дотично лице располагало у току протеклог тромесечја, нормалну зараду коју у том крају има радник професионалне категорије којој је припадао осигураник пре него што је постао инвалид, и у случају потребе - мишљење лекара специјалисте о здравственом стању заинтересованог лица.

Члан 38.

Када након обуставе давања на која је имао право, заинтересовано лице поново стекне право на њих док му је пребивалиште на територији друге земље, установе у питању размењују сва корисна обавештења за поновно пружање поменутих давања.

Члан 39.

Сва давања се исплаћују корисницима без одбијања поштанских и банковних трошкова.

Члан 40.

Трошкови административне контроле, медицинских прегледа, упућивања на испитивање, свих путовања или анкета неопходних за додељивање или ревизију давања надокнађују се установи задуженој за ову контролу или анкете на основу тарифе коју та установа примењује.

Члан 41.

За примену члана 39. Конвенције, орган, установа или правосудни орган који је примио захтев, изјаву или жалбу коју је требало поднети органу, установи или правосудном органу друге земље, назначује датум пријема захтева, изјаве или жалбе.

Члан 42.

Уз обавештења која се достављају надлежним установама, посебно лекарски налази, прилаже се превод на француски или енглески језик.

Члан 43.

О свим тешкоћама у вези са применом овога споразума решаваће комисија састављена од представника надлежних органа за област социјалног осигурања, у коју могу бити укључени и експерти. Комисија се састаје у свакој земљи наизменично.

Члан 44.

Органи за везу могу споразумно да утврде обрасце потребне за потврде, молбе и друга документа која се захтевају за примену Конвенције и овога споразума.

Члан 45.

Овај споразум ступа на снагу истог дана кад и Конвенција и имаће исто трајање као Конвенција.

Сачињено у Београду, 16 маја 1977. у два примерка на француском језику.

ПРЕДСЕДНИК САВЕЗНОГ КОМИТЕТА
ЗА РАД И ЗАПОШЉАВАЊЕ,

С. Пеповски, с.р.

За холандске Министре,
Јап Бурсма, с.р.